

2/3, når der er flere – alt under forudsætning af, at indtægten er lav.

I boligydelsesloven er det som nævnt i stedet gjort mindre føleligt end efter boligsikringsloven at have for mange værelser.

I loven om boligydelse er der en særlig undtagelse, som går ud på, at den pensionist, der bliver enlig, ikke skal have nedsat sin boligydelse for en lejlighed, som han eller hun har beboet med sin ægtefælle.

En tilsvarende regel er næppe hensigtsmæssig i boligsikringsloven. Her er der ofte tale om større husstande, og det er meget naturligt at animere husstandene til at skifte bolig i takt med, at husstandsstørrelsen ændres.

Til § 5.

Bestemmelsen svarer til lovens § 5, stk. 2.

Til § 6.

Bestemmelsen svarer til lovens § 7.

Til § 7.

Bestemmelsen svarer til lovens § 7.

I lovens § 6, stk. 2, er det særligt nævnt, at plejebørn omfattes af reglerne. Efter den affattelse af stk. 1 omfattes plejebørn umiddelbart af reglerne, når de bebor den lejlighed, hvortil der søges bolig-sikring.

Hovedreglen efter loven (og lovforslaget) er, at barnet medregnes som barn, hvis det er under 18 år, eller hvis det på grund af uddannelse, sygdom eller invaliditet ikke har normal lønnet beskæftigelse.

Såfremt et barn har egne indtægter, har man i boligsikringsadministrationen fulgt den praksis at lade barnet medregne som barn eller lade barnet være logerende, alt efter hvad der er gunstigst for husstanden. Man har dog fundet det rimeligt administrativt at fastsætte en aldersgrænse, således at det barn, der fortsat bor hjemme efter sit fyldte 25. år, altid betragtes som husstandsmedlem.

Denne praksis søges lovfæstet.

Til § 8.

Bestemmelsen svarer ganske til lovens § 4, stk. 4.

Til § 9.

Bestemmelsen indeholder beregningsreglerne for boligsikring.

Den træder i stedet for lovens § 2, § 3 og § 4, stk. 5 og 6.

Den tekniske opbygning svarer til reglerne i lov om boligydelse til pensionister, således at § 9 alene fastsætter beregningsprincipperne og de uregulerede beløbsgrænser, mens der i § 12 findes en reguleringsmekanisme.

Om beregningsprincipperne henvises til de indledende bemærkninger.

Om regulering af beløbsgrænserne henvises til bemærkningerne til § 12.

Til § 10.

Bestemmelsen vedrører genhusning og svarer, for så vidt angår stk. 1 og 3–6, til lovens § 3 a, stk. 1 og 3–5.

Lovens § 3 a, stk. 2, vedrører boligsikring efter reglerne for genhusningsboligsikring til lejere, der frigør en lejlighed. Denne bestemmelse er lidet brugt og foreslås derfor ophævet.

De lejere, der inden lovens ikrafttræden har fået genhusningsboligsikring efter de hidtil gældende regler, bevarer deres ret hertil uanset lovrevisionen, jfr. lovforslagets § 22.

Til § 11.

Efter boligsikringslovens § 3 a, stk. 4, ydes der samme boligsikring som ved genhusning, når lejen mere end fordobles som følge af forbedringer, der er udført i henhold til godkendt saneringsplan.

Andre forbedringer kan ikke betinge særlig boligsikring. I de kommuner, der har huslejeregulering, kan en lejer kræve, at den del af en lejeforhøjelse for en forbedring, der overstiger 60 kr. pr. m², pålægges gradvist over 10 år. Det betyder, at ejeren selv i starten må bære et driftstab.

Dette afholder ejere fra at gennemføre ønskværdige forbedringer, og det foreslås derfor, at ejerens pligt til at vente på en del af lejeforhøjelsen ophæves ved en ændring af boligreguleringsloven.

For lejeren foreslås det, at den særlige forbedringsboligsikring udvides til også at omfatte andre større forbedringer.

Efter forslaget skal lejeren have krav på særlig boligsikring i stedet for almindelig boligsikring, når lejen som følge af forbedringer forhøjes med mindst 30 kr. pr. m².

Forbedringsboligsikringen udgør halvdelen af lejeforhøjelsen for forbedringen, når forbedringsforhøjelsen udgør mere end 60 kr. pr. m².